

Szanowny Panie Profesorze,

w imieniu społeczności akademickiej Wydziału Nauk o Edukacji, składam Panu Profesorowi najserdeczniejsze podziękowania za pracę na rzecz Wydziału przez ostatnich 16 lat. Był to okres szczególnie intensywnego rozwoju naszej jednostki i dyscypliny naukowej pedagogika. Udział Pana Profesora w zbiorowym wysiłku, który doprowadził najpierw do uzyskania praw do habilitowania a następnie kategorii naukowej B+, zawsze był przez nas wszystkich zauważany i doceniany.

Szczególne podziękowania chcemy skierować do Pana Profesora za inicjowanie i realizację współpracy między naukowcami z Uniwersytetu w Białymstoku oraz Uniwersytetu im. A. Puszkina w Brześciu. Wiele osób, które dzięki tej współpracy mogło odbywać staże naukowe w zaprzyjaźnionym Uniwersytecie, będzie przez wiele lat pamiętać o szczególnym klimacie towarzyszącym pobytom w Brześciu.

Dziękujemy za kierowanie przez wiele lat Zakładem Teorii Wychowania i Antropologii Pedagogicznej oraz wprowadzenie do *curriculum* kierunku pedagogika tematyki antropologii pedagogicznej.

Drogi Profesorze, wszyscy znający Cię bliżej wiedzą, że Twoimi największymi pasjami są ryby i fotografia. Życzymy Ci z całego serca, abyś w nadchodzących latach mógł im poświęcać nieco więcej czasu niż dotychczas. Pragniemy także, być w dalszym ciągu czerpał wiele satysfakcji z pracy naukowej, co bez wątpienia będzie owocowało nowymi publikacjami.

Szanowny Panie Dziekanie
Szanowna Rado!

W życiu każdego człowieka przychodzi taki czas, kiedy ze względu na wiek musi odejść z pracy i podziękować kierownictwu oraz współpracownikom za zaufanie, pomoc i pracę zespołową. Ten czas też nadszedł dla mnie.

Na wstępie chciałbym wyrazić szczerą wdzięczność Panu Profesorowi Jerzemu Nikitorowiczowi. W 2006 roku jako rektor zatrudnił mnie. Spotkaliśmy się kilka razy i na ostatnim spotkaniu powiedział: sobie poradzisz, a my pomożemy. Wyrażam szczerą wdzięczność i nisko kłaniam się Pani Profesor Elwirze Kryńskiej. Wtedy była dziekanem i wszystkie niejasności wyjaśniałem z nią. Zawsze otrzymywałem profesjonalną odpowiedź, której towarzyszyła szczerą otwartość i zrozumienie. Pragnę wyrazić moją głęboką wdzięczność obecnemu dziekanowi i kolegium dziekańskiemu za pomoc i wsparcie, jakie otrzymałam w czasie Pana kierownictwa. Zwłaszcza podczas pandemii, kiedy ze względu na okoliczności znalazłem się w bardzo trudnych warunkach.

Wyrażam moją najgłębszą wdzięczność wszystkim obecnym członkom Rady. Kiedy zwracałam się do Państwa o pomoc, zawsze ją otrzymywałam, czując serdeczność i życzliwość. Słowa wdzięczności kieruję członkom mojego zakładu i katedry. Zawsze mnie wspierali, pomagali i doradzali.

Chciałbym pokrótce zatrzymać się na moich obserwacjach i analizie tych 16 lat, które spędziłem z Wami. W 2006 znalazłem się w innym świecie nauki, z własnym prawem, zwyczajami i tradycjami. Miałem za sobą 34 lata pracy pedagogicznej w innym Państwie, gdzie wszystko było inne. Miałem dużo do porównania. I u was wszystko było lepiej. Początkowo psychologicznie było

mi bardzo trudno wszystko zrozumieć i ocenić. Żyłem w dwóch bardzo różnych światach.

Chcę wymienić pięć punktów z perspektywy antropologicznej, które według mnie są wielkim i ważnym priorytetem na Wydziale i w Polsce:

1. Niezależność

Mówiąc o niezależności mam na myśli samodzielność Wydziału w strukturze Uczelni i samodzielność Uczelni w strukturze Ministerstwa.

2. Oświatowe stosunki prawne

Jest to szczególny rodzaj relacji społecznych powstałych na gruncie prawa oświatowego między uczniami (lub ich przedstawicielami prawnymi), instytucją edukacyjną a kadrami dydaktycznymi w związku z organizacją, zarządzaniem i realizacją działań edukacyjnych (procesu edukacyjnego) określonego poziomu. W Polsce takie podejście umożliwia ustanowienie autonomii wydziału i uczelni. Autonomia pozwoliła krajowi organizować nie tylko bezpłatne zajęcia dydaktyczne na studiach stacjonarnych, ale także zlikwidować autokratyczną strukturę wydziału i uniwersytetu.

3. Skuteczność metod kontroli jakości kształcenia

Programy nauczania, sylabusy na Wydziale, mają na celu rozwijanie umiejętności krytycznego myślenia, komunikacji, wykorzystywanie twórczych innowacji i nawyków wzajemnych oddziaływań. Chcę zwrócić szczególną uwagę na rozwijanie umiejętności budowania relacji międzyludzkich.

W programach nauczania i sylabusach nacisk stopniowo przesuwają się na umiejętność krytycznego myślenia, umiejętność współdziałania i komunikacji oraz na twórcze podejście do pracy zawodowej.

Całkowicie słusznym jest to, że komisją kształcenia jakości kieruje profesor. Ważnym jest też to, że na każdym wydziale jest taka komisja.

4. Odpowiedzialność nauczycieli i zaufanie do nich ze strony kierownictwa

Zaufanie to: pewność do czyjejś rzetelności, szczerości, słuszności czegoś. Zaufanie powstaje na podstawie wrażenia osoby, jej zachowania, słów lub działań.

Nieufność zmusza do kontrolowania wszystkiego, a zaufanie opiera się na moralności i odpowiedzialności wobec prawa. Dzięki zaufaniu ludzie oszczędzają dużo czasu i wysiłku, człowiek nie musi udowadniać swojej uczciwości, dostarczać różnych zaświadczeń, raportów, uzasadnień i sporządzać szczegółowych harmonogramów pracy. Całkowita kontrola wymaga utrzymania ogromnego aparatu biurokratycznego i organów ścigania. Przez cały czas pracy na Wydziale widziałem wysoki poziom odpowiedzialności nauczycieli. Było to ściśle powiązane z głębokim zaufaniem do nauczycieli ze strony kierownictwa Wydziału i Uczelni. Zaufanie ze strony kierownictwa stało się skutecznym narzędziem zarządzania Wydziałem.

Ważne jest to, aby nie tylko nie gmatwać, ale pod żadnym pozorem i okolicznościami nie dopuścić do utraty znaczenia takich pojęć jak zaufanie i lojalność.

5. Otwartość studentów podczas omawiania wszelkich zagadnień

Oparte na dowodach konkluzje studentów wyprzedzają ich wiek.